

Prof. dr inż. Włodzimierz Burzyński
29.IV.1900 - 11.VII.1970

W lipcu 1970 r. zmarł prof. dr Włodzimierz Burzyński, założyciel i wieloletni kierownik Katedry Mechaniki na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej. Jego osoba budziła w pierwszych latach istnienia Uczelni największe zaufanie i nadzieje. W jesieni roku 1949 przeżyliśmy dramatyczne chwile. W czasie wykładu prof. Burzyński uległ atakowi paraliżu, a po ustąpieniu się ataku w kilka dni później stało się jasne, że choroba wyłożyła Go z ożywnego życia naukowego i organizacyjnego. Była to wówczas olbrzymia strata dla młodej uczelni, a szczególnie bolesna dla Jego uczniów i współpracowników. Śmierć, która nastąpiła 20 lat później, była ekenesem bolesnej drogi jaką w tych latach przeszedł Profesor i Jego najbliżsi.

Włodzimierz Burzyński urodził się 29 kwietnia 1900 r. w Przemysłu. Studia odbył na Wydziale Inżynierii Politechniki Lwowskiej w okresie od 1918 do 1924 roku. Były to burzliwe lata rodzącej się niepodległości Polski. Studia musiał kilkakrotnie przerywać. Za udział w III Powstaniu Śląskim został odznaczony Gwiazdą Walęsności I klasy. Dzięki wyróżniającym się postępom w naukach ścisłych, będąc jeszcze studentem, już w roku 1922 został powołany na asystenta w Katedrze Mechaniki. W roku 1928 ogłosił rozprawę "Studium nad hipotezami wyężenia", na podstawie której uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W czasie studiów zagranicznych 1929-1930. w Zurichu u prof. Rosa kaniłował swym obszernym wykładem dyskusję nad zagadnieniem wyężenia w skali światowej.

Profesorem nadzwyczajnym został w roku 1934. Wojna zastała Go na stanowisku Dziekana Wydziału Mechanicznego. W okresie 1939-1941 i 1944-1946 był nadal dziekanem, a później zastępcą dyrektora Lwowskiego Politechnicznego Instytutu. W okresie okupacji niemieckiej 1942-1943 brał udział w organizowaniu tzw. Technicznego Instytutu i Technicznych Kursów Zawodo-

wych, umożliwiających w sposób na wpół jawny kontynuowanie studiów przez dawnych studentów Politechniki Lwowskiej. Kadra wykształconych wówczas pracowników przyspieszyła odbudowę wyższego szkolnictwa technicznego w Polsce po wojnie.

Rozprawa doktorska o hipotezach wyteżenia jest krytyczną analizą stanu wiedzy w owym czasie i dzięki gruntownemu wyjaśnieniu zagadnienia zamyka możliwości fenomenologicznego ujęcia tego zagadnienia. Dalsze prace z zakresu potencjału sprężystości i zagadnień wariacyjnych teorii sprężystości doprowadziły do podjęcia problemu statyki prętów i krytyki teorii de Saint Venanta. W ostatniej swej pracy "O niektórych niedomaganiach i koniecznych uzupełnieniach de Saint Venantowskiej teorii prętów prostych" w wyniku wnikliwej rewizji klasycznej teorii prętów, autor wyjaśnił ostatecznie szereg kontrowersji naukowych.

Działalność naukową Profesora Burzyńskiego cechował rozwinięty krytycyzm, duży zmysł polemiczny oraz zrozumienie problemów technicznych. Wśród ogłaszanych w prasie naukowej publikacji widzimy obszernie recenzje najważniejszych dzieł z mechaniki i matematyki. Liczne artykuły z zakresu zagadnień wytrzymałościowych i budownictwa żelbetowego są rezultatem praktycznej działalności inżynierskiej, jaką Profesor zawsze prowadził równoległe z pracą ściśle naukową. Profesor był między innymi współautorem projektów mostów żelbetowych o rekordowych wówczas rozpiętościach oraz przegród w Porąbce i Rożnowie.

Antoni Jakubowicz